

Vi ere siden den Tid gaaet saa overordentlig lidt frem i kirkelig Udvikling at jeg troer, at hvad dengang blev udtalt, har fuldstændig samme Gyldighed nu. Hvis vi skulde forsøge at tage større Partier under Overveielse, vil det vistnok vise sig, naar vi gaae i den Retning, vi hidtil ere gaaede, at det ikke vil være mulig at gjen-nemføre det, inden Menighedslivet har udviklet sig mere end hidtil. Hvis den høitærede Mi-nister vil gaae i samme Retning, behøver han vist ikke nogen Kirkecommission til at støtte sig og styrke sig, han vil vist altid finde den for-nødne Støtte i dette Thing, men hvis han vil gaae i modsat Retning, maa han ikke vente af Thinget nogen Bevilling til en Kirkecommis-sion, der skulde arbejde mod dets egen Villie. Jeg kan saaledes ikke see rettere end, at den Dei, Thinget hidtil har fulgt, har været baade god og er bleven prøvet gennem Erfaring, hvorimod den Dei, som den høitagtede Mini-ster vil vise os, endnu forekommer mig at staae altsfor uklar og ubestemt til, at jeg, idetmindste foreløbig, kan følge ham ad den.

Formanden: Før Forhandlingen gaaer videre, skal jeg meddele Udsaldet af Optællin-gen af de Stemmesedler, der bleve afgivne ved Mødets Begyndelse. Der var, som bemærket, afgivet ialt 67 Stemmesedler, men deraf var een blank, og 2 fandtes ugyldige, fordi Navnet: „S. Jørgensen“ fandtes paa dem uden nær-mere Betegnelse. Der var saaledes 64 gyl-dige Stemmesedler; det afgjørende Fleertal var følgende 33 Stemmer. Valgte bleve: Casse med 61, S. A. Hansen med 58, Rasmus-sen med 58, Steenstrup med 58, Syl-vester Jørgensen med 54, Ryhuel med 52 og Albertsen med 51 Stemmer. (Und-ersahl 10 Stemmer.)

Thurab: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, saa føler jeg tilfulde, hvor vanskeligt det er ligeoverfor en Minister, som er i Besiddelse af den Sagkundskab og den Veltalenhed, som den nuværende Kirke- og Underviisningsmini-ster besidder, at kunne faae Medlemmerne i denne Forsamling til at gaae ind paa et væ-sentlig forskjelligt Standpunkt fra det, som den høitagtede Minister har indtaget i denne Sag;

men jeg er tillige overbevist om, at saavel den høitagtede Minister som Medlemmerne af dette Thing ere enige med mig i, at hvad det i Folke-kirkens Anliggender kommer saa overordenlig meget an paa, er at have det rette Hjertelag for Folket i dets Heelhed, og at det er dette, som baade i denne Henseende og i alle andre virkelig ud-gjør og alene udgør det rette Udsælsmærke for Folket, det, som Ministeren forleden vilde søge deelviis i Vaabensvælses. Den høitagtede Mi-nister fremsatte sin Mening om hele vor folke-kirkelige Stilling og Folkekirkeens Forhold til Frimenighedene ved Forelæggelsen af dette Lovforslag i en Rignelse, idet han sammenlig-nede Folkekirken med en sluttet Kreds af Mænd, i hvis Midte der pludselig indtraadte En, som han kaldte Undtagelsen, der høflig saae sig om til alle Sider og bad om at maatte være med, og som da ogsaa maatte finde sig i at have alle de Regler over sit Hoved og følge dem, som denne Forsamling havde vedtaget som gjældende, saalænge dens Medlemmer vare sammen. Ligeoverfor denne Rignelse veed jeg ikke bedre at betegne den Stilling, jeg indtager til dette Spørgsmaal, end ved at fremsætte en anden Rignelse: Jeg siger, at Statskirken, som vi foresandt ved dette Aarhundredes Begyn-delse, var at ligne ved et Ægtekab mellem Folket og Statsmagten, hvor Folket som en from, stille Kvinde havde en temmelig haard-hjertet Mand til Gemal. Det var fornemme Folk, og Gemalen syntes ikke om, at Børnene gjorde sig altsfor lystige, hvorfor han indrettede Alting paa, at Stadseveræelserne og Selskabs-livet skulde være aldeles forsaanedede for Børne-kredsen. Denne skulde tumle sig, forsaavidt den maatte det, i et eget Afslukke. Der var et Par smaa Børn, der omtrent vare fødte som Tvillinger i dette Aarhundredes andet Parti; det var de to Retninger, som nu ere voxede til, og som efter min Betragtning bære det nye Liv i Folkekirken, det var Pietismen og Grundtvigianismen, der omtrent samtidig be-gyndte at røre sig her i Landet. Da imidler-tid den fornemme Gemal saae Børnene be-gyndte at røre sig og at blive, som Børn pleie, lidt mere urolige, end man i det strenge Huus hidtil havde været vant til, fik disse To over Fingrene, fik Stuearrest i Børnestuen, og tager